

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 6 september 2011 in
zaak nrs. 11/24434 en 11/24433 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 26 juli 2011 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 september 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 september 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de enige grief klaagt de minister dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat hij zich niet in redelijkheid en onvoldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat het relaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist en derhalve ongeloofwaardig is. Daartoe voert de minister aan dat de voorzieningenrechter niet heeft onderkend dat zijn standpunt niet enkel is gebaseerd op de in rechtsoverweging 2.10 van de aangevallen uitspraak vermelde bronnen, te weten een boek en een rapportage van april 2005 over eerwraak en het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Irak van oktober 2011 (lees: oktober 2010). In het besluit van 26 juli 2011 en het daarin ingelaste voornemen is gemotiveerd uiteengezet waarom de verklaringen van de vreemdeling positieve overtuigingskracht missen en derhalve ongeloofwaardig zijn, aldus de minister.

2.1.1. De voorzieningenrechter heeft overwogen en in hoger beroep is niet bestreden dat de minister het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) in redelijkheid aan de vreemdeling heeft kunnen tegenwerpen.

2.1.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 4 februari 2010 in zaak nr. 200904160/1/V3, www.raadvanstate.nl), zal, indien aan een vreemdeling één van de omstandigheden, vermeld onder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000, is tegengeworpen, volgens paragraaf C14/3.4 (thans: C14/2.4) van de Vreemdelingencirculaire 2000 van de verklaringen positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten alsnog geloofwaardig te achten.

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de

uitspraak van 9 januari 2008 in zaak nr. 200706294/1, www.raadvanstate.nl) behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling door de rechter slechts terughoudend worden getoetst. De maatstaf bij die te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

2.1.3. De minister heeft zich in het besluit tot afwijzing van de aanvraag, waarin het voornemen daartoe is herhaald en ingelast, op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist en ongeloofwaardig is. Daaraan heeft hij, samengevat weergegeven, ten grondslag gelegd dat het bevreemdingwekkend is dat de vader van de vreemdeling (hierna: de vader), zijnde een traditioneel persoon, handelingen verricht die ingaan tegen de tradities en juist wraak en twist zullen aanwakkeren. Het is volgens de minister bevreemdingwekkend dat de vader door zijn handelen de eer van de familie van de echtgenoot van de vreemdeling (hierna: de echtgenoot) zal aantasten. Voorts heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat het niet geloofwaardig is dat de vader, louter omdat hij vindt dat de echtgenoot te veel tijd neemt om zijn dochter naar Nederland te halen, hem en zijn familie dusdanig onder druk zet waardoor er een dreiging van eerwraak ontstaat. Daarnaast is het volgens de minister bevreemdingwekkend dat, hoewel volgens de verklaringen van de vreemdeling de vader al begin 2010 het vermoeden had dat zij is ontmaagd, hij tot maart 2011 heeft gewacht om middels doktersonderzoek zijn verdenkingen te bevestigen. Dat zij het huis heeft kunnen ontvluchten, omdat de gehele familie niet thuis was, is eveneens bevreemdingwekkend, omdat de vreemdeling heeft gesteld dat de vader haar thuis heeft opgesloten om te voorkomen dat zij zou vluchten. Ten slotte heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat de werkelijke reden van het vertrek van de vreemdeling mogelijk gelegen is in het feit dat de echtgenoot in Nederland woonachtig is en zij graag bij hem wil verblijven. In dit verband is volgens de minister van belang dat de vreemdeling zelf heeft verklaard dat haar advocaat vanaf het tijdstip van de huwelijksvoltrekking in 2009 bezig is om haar op reguliere wijze naar Nederland te laten komen, maar dat dit tot op heden niet is gelukt.

2.1.4. De voorzieningenrechter heeft overwogen dat de minister zijn hiervoor onder 2.1.3 weergegeven standpunt over de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de vreemdeling onvoldoende heeft gemotiveerd. Daartoe heeft de voorzieningenrechter van belang geacht dat de minister de hiervoor onder 2.1. vermelde bronnen, waarop hij zijn standpunt heeft gebaseerd, niet nader heeft geconcretiseerd en gespecificeerd.

2.1.5. Gegeven het hiervoor onder 2.1.2 weergegeven toetsingskader en de door de minister gegeven motivering in het besluit tot afwijzing van de

aanvraag, waarin het voornemen daartoe is herhaald en ingelast, bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de in het besluit aan de vreemdeling tegengeworpen verklaringen – die betrekking hebben op de hiervoor onder 2.1.3 bedoelde elementen van het asielrelaas – bevreemdingwekkend dan wel niet aannemelijk zijn. De voorzieningenrechter heeft niet onderkend dat – ook indien de verwijzing naar de hiervoor onder 2.1. vermeldde bronnen buiten beschouwing wordt gelaten – het besluit van 26 juli 2011 op een draagkrachtige motivering berust. Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich onvoldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat het asielrelaas de vereiste positieve overtuigingskracht mist en daarom ongeloofwaardig is.

De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 26 juli 2011 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover deze na hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

2.3. De vreemdeling heeft in beroep aangevoerd dat zij, gelet op haar asielrelaas, bij terugkeer naar Irak een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.1. Nu, gelet op hetgeen hiervoor onder 2.1.5, is overwogen, de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van de vreemdeling ongeloofwaardig is, faalt de beroepsgrond.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 6 september 2011 in zaak nr. 11/24433;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G. van der Wiel en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. S. Yildiz, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

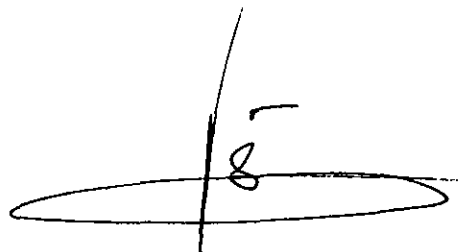
w.g. Yildiz
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 augustus 2012

594.

Verzonden: 30 augustus 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke across the middle, and a small '8' or similar character to the right of the vertical stroke.

mr. H.H.C. Visser